

**Protokół nr 8/2019
z posiedzenia Komisji Skarg, Wniosków i Petycji
Rady Miejskiej Wrocławia
z dnia 2 września 2019 roku,
o godzinie 13:00**

BRM-DPP.0012.12.8.2019

Posiedzenie Komisji prowadził Przewodniczący Czesław Cyrul.
Na ogólną liczbę 6 radnych, wszyscy obecni.

Lista osób spoza Komisji, które uczestniczyły w posiedzeniu, stanowi załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

Porządek obrad:

- I. Przyjęcie porządku obrad
- II Rozpoznanie skarg:
 1. skargi na Prezydenta Wrocławia - **druk nr 338/19,**
 2. skargi na Prezydenta Wrocławia - **druk nr 343/19,**
 3. skargi na Prezydenta Wrocławia - **druk nr 370/19,**
 4. skargi na Prezydenta Wrocławia oraz Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej - **druk nr 335/19,**
 5. skargi na Prezydenta Wrocławia oraz Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej - **druk nr 337/19,**
 6. skargi na Prezydenta Wrocławia - **druk nr 342/19,**
 7. skargi na Prezydenta Wrocławia oraz Komendanta Straży Miejskiej Wrocławia - **druk nr 336/19,**
 8. skargi na Komendanta Straży Miejskiej Wrocławia - **druk nr 340/19,**
 9. skargi na Dyrektora Centrum Kształcenia Ustawicznego we Wrocławiu - **druk nr 339/19,**
 10. skargi na Dyrektora Zarządu Cmentarzy Komunalnych - **druk nr 371/19.**
- III. Rozpatrzenie wniosku o zmianę uchwały nr XLVII/1094/17 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 19 października 2017 r. w sprawie ustalenia cen za usługi przewozowe świadczone środkami lokalnego transportu zbiorowego organizowanego przez Gminę Wrocław oraz sposobu ustalania wysokości opłaty dodatkowej i manipulacyjnej - **druk nr 341/19.**
- IV Przyjęcie protokołu z poprzedniego posiedzenia
- V Wolne wnioski

Ad. I. Komisja bez uwag przyjęła porządek obrad.

Ad. II. Następnie Komisja rozpatrzyła:

Ad. 1. skargę na Prezydenta Wrocławia - **druk nr 338/19**

Zreferował: Dyrektor Wydziału Nabywania i Sprzedaży Nieruchomości

Pismem z dnia 22 lipca 2019 r. Wyłącza się jawność niniejszego punktu w zakresie imion i nazwisk jako zawierającej dane osobowe osób fizycznych w związku z dyspozycją art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1764 oraz z 2017 r. poz. 933) oraz na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej z dnia 14 maja 2016 r. L 119/1). – złożyła w imieniu własnym i mieszkańców nieruchomości, położonych przy ul. (...) skargę na Prezydenta.

Skarga zawiera zarzuty nienależytego wykonywania zadań związku z rozpatrywaniem wniosków o wykup od Gminy Wrocław lokali mieszkalnych położonych przy

ul. (...), oraz zarzut nienależytego nadzoru nad działalnością Dyrektora Wydziału Nabywania i Sprzedaży Nieruchomości Urzędu Miejskiego Wrocławia.

Odpowiedzi na skargę udzielił Prezydent Wrocławia pismem z dnia 30 lipca 2019 r. W odpowiedzi wyjaśniono, co następuje;

Zasady sprzedaży lokali mieszkalnych uregulowane są przepisami m.in. Uchwały Nr XLVIII/1165/13 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 19 września 2013 r. w sprawie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2014–2019 (Dziennik Urzędowy Województwa Dolnośląskiego z 2016 r. poz. 4333).

Przepis § 9. ww. programu zawiera ograniczenia w sprzedaży lokali mieszkalnych. Zgodnie z jego treścią do sprzedaży nie przeznaczają się lokale mieszkalne położone na terenach, które w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego mają przeznaczenie inne niż mieszkaniowe (ust. 1 pkt 6).

Nieruchomości zabudowane budynkami mieszkalnymi, położone przy ul. (...), znajdują się na terenie objętym ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulicy Kwidzyńskiej we Wrocławiu (Uchwała Nr XXXVI/823/12 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 28 grudnia 2012 r.). Na rysunku planu teren, na którym położone są wspomniane budynki, oznaczony jest symbolem 4U/5 – przeznaczonym pod szerokie spektrum usług, nie przewidującym jednak funkcji mieszkaniowej.

Ponadto budynki położone przy ul. (...) znajdują się na terenie objętym przystąpieniem do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Kwidzyńskiej, Kowalskiej i Mydlanej (Uchwała Nr V/95/19 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 21 lutego br.).

Prace planistyczne są realizowane zgodnie z ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Zapisy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego muszą być zgodne z ustaleniami Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Wrocławia, uchwalonego w dniu 11 stycznia 2018 r.

W Studium teren, na którym położone są nieruchomości przy ul. (...), znajdują się w jednostce urbanistycznej (...) - Kowale Przemysłowe, z przeznaczeniem obszaru przemysłowe.

Dnia 3 kwietnia 2019 r. zakończył się etap zbierania wniosków do projektu planu. Wpłynęło 13 wniosków, które zostaną rozpatrzone stosownym zarządzeniem przed skierowaniem do kolejnego etapu, jakim jest opiniowanie.

Poinformowanie osób składających wnioski do projektu planu odbywa się poprzez umieszczenie zarządzenia w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Miejskiego Wrocławia.

Przeznaczenie nieprzewidujące funkcji mieszkaniowej spowodowało, iż przedmiotowe lokale mieszkalne nie mogły stanowić oferty do sprzedaży. Prezydent podkreślił, że taką odpowiedź otrzymywali najemcy lokali składający wnioski o ich nabycie.

Mając na uwadze powyższe Komisja uznała skargę za bezzasadną i w wyniku **głosowania** (za- 4, przeciw- 0, wstrzymało się – 2 radnych) **postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

Ad. 2. Komisja rozpatrzyła skargę na Prezydenta Wrocławia - **druk nr 343/19**

Zreferował : przedstawiciel Departamentu Prezydenta

Pismem z dnia 30.07.2019r. *Wylacza się jawność niniejszego punktu w zakresie imion i nazwisk jako zawierającej dane osobowe osób fizycznych w związku z dyspozycją art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1764 oraz z 2017 r. poz. 933) oraz na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej z dnia 14 maja 2016 r. L 119/1) (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na działalność Prezydenta Wrocławia. Uzasadniając skargę Skarżący wskazał, iż dotyczy ona działań i zaniechań Prezydenta w zakresie czynności właścicielskich wobec gminnej spółki MPK, polegające na:*

1. odwołaniu poprzedniego prezesa spółki i powołaniu w to miejsce osoby niekompetentnej i bez doświadczenia;
2. niewłaściwym nadzorze nad miejską spółką MPK – za co odpowiedzialność ponosi Dyrektor Biura Nadzoru Właścicielskiego, nad której działalnością nadzór sprawuje Dyrektor Departamentu Prezydenta – a co doprowadziło do chaosu w spółce i komunikacji we Wrocławiu;
3. niewłaściwym nadzorze nad Przewodniczącym Rady Nadzorczej – Skarbnikiem Miasta, który wraz z innymi członkami Rady Nadzorczej odwołał poprzedniego prezesa spółki i wywołał szkodę w postaci odprawy – czym działał na szkodę spółki;
4. poleceniu Panu Damianowi Żołędziowskiemu zorganizowania odwołania poprzedniego prezesa spółki skutkujące obowiązkiem wypłaty odprawy co

skutkowało wyrządzeniem szkody spółce;

5. powołaniu na stanowisko prezesa zarządu spółki MPK kolegi Krzysztofa Balawejder – co stanowi naruszenie dobrych praktyk w zarządzaniu spółką publiczną.

Skarżący zarzucił trafność zmian kadrowych spółek gminnych, których kryterium sprowadza się do powiązań osób powoływanych na funkcję prezesa z osobą Prezydenta. Podał także w wątpliwość skuteczność sprawowania nadzoru właścicielskiego nad spółkami gminnymi oraz stan wiedzy prezydenta nt. kondycji spółki MPK.

Odpowiedzi na skargę udzielił Dyrektor Departamentu Prezydenta pismem z dnia 14 sierpnia br. Zarzuty nazwał nieprawdziwymi i wprowadzającymi w błąd i nacechowanymi złymi intencjami. Zaprzeczył, iż poprzednia prezes spółki MPK została odwołana. Jej kadencja trzyletnia upłynęła wskutek czego mandat wygasł. Nie otrzymała wobec tego żadnej odprawy, co czyni zarzut szkody dla spółki z tego tytułu niezasadnym.

Podkreślił, iż spółka MPK jest dużym podmiotem a o wyborze na prezesa zarządu zdecydowały kompetencje oraz doświadczenie. Kandydat ten posiada wieloletnie doświadczenie na stanowiskach menedżerskich w dużych spółkach o profilu świadczącym usługi przewozowe na terenie całego kraju.

Odnosząc się do zarzutu braku należytego nadzoru nad spółkami komunalnymi przez Biuro Nadzoru Właścicielskiego UM Wrocławia Dyrektor wskazał zakres zadań wykonywanych przez Biuro zapewniając, iż wszystkie zmiany jakie dokonano w zarządach miejskich spółek były uzasadnione i konieczne, a Rady Nadzorcze oraz nadzór właścicielski działały prawidłowo.

Oceniając zarzuty skargi należy uznać, iż formalnoprawnie zmiany w zarządzie spółki MPK dokonane zostały w sposób prawidłowy. Wobec upływu kadencji poprzedniego prezesa zarządu spółki nie wypłacano odprawy, co czyni zarzut w tym zakresie nieuzasadnionym. Pozostałe zarzuty sprowadzają się do subiektywnych ocen Skarżącego sposobu zarządzania spółką MPK przez nowego prezesa zarządu oraz jej kondycji.

Mając na uwadze powyższe Komisja uznała skargę za bezzasadną i w wyniku **głosowania** (za- 4, przeciw- 0, wstrzymało się – 2 radnych) **postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

Ad 3. Komisja rozpatrzyła skargę na Prezydenta Wrocławia - **druk nr 370/19**

Zreferował: przedstawiciel Departamentu Prezydenta,

Wyłącza się jawność niniejszego punktu w zakresie imion i nazwisk oraz całej treści jako zawierającej dane osobowe osób fizycznych w związku z dyspozycją art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1764 oraz z 2017 r. poz. 933) oraz na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej z dnia 14 maja 2016 r. L 119/1).

Szczególna ochrona osób fizycznych składających skargę do Rady Miejskiej Wrocławia, wynika także z postanowień art. 225 § 1 Kpa, stanowiącego, że nikt nie może być narażony na jakikolwiek uszczerbek lub zarzut z powodu złożenia skargi jeżeli działał w granicach prawem dozwolonym.

Mając na uwadze powyższe Komisja w wyniku **głosowania** (za- 6, przeciw- 0, wstrzymało się – 0 radnych) **jednogłośnie postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

Ad. 4. Następnie Komisja rozpatrzyła skargę na Prezydenta Wrocławia oraz Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej - **druk nr 335/19**

Zreferował: Zastępca Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej

Wyłącza się jawność niniejszego punktu w zakresie imion i nazwisk oraz całej treści jako zawierającej dane osobowe osób fizycznych w związku z dyspozycją art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1764 oraz z 2017 r. poz. 933) oraz na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej z dnia 14 maja 2016 r. L 119/1).

Szczególna ochrona osób fizycznych składających skargę do Rady Miejskiej Wrocławia, wynika także z postanowień art. 225 § 1 Kpa, stanowiącego, że nikt nie może być narażony na jakikolwiek uszczerbek lub zarzut z powodu złożenia skargi jeżeli działał w granicach prawem dozwolonym.

Mając na uwadze powyższe Komisja uznała skargę za bezzasadną i w wyniku **głosowania** (za- 4, przeciw- 0, wstrzymało się – 2 radnych) **postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

Ad. 5. Komisja rozpatrzyła skargę na Prezydenta Wrocławia oraz Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej - **druk nr 337/19**

Zreferował: Zastępca Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej –

Wyłącza się jawność niniejszego punktu w zakresie imion i nazwisk oraz całej treści jako zawierającej dane osobowe osób fizycznych w związku z dyspozycją art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1764 oraz z 2017 r. poz. 933) oraz na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej z dnia 14 maja 2016 r. L 119/1).

Szczególna ochrona osób fizycznych składających skargę do Rady Miejskiej Wrocławia, wynika także z postanowień art. 225 § 1 Kpa, stanowiącego, że nikt nie może być narażony na jakikolwiek uszczerbek lub zarzut z powodu złożenia skargi jeżeli działał w granicach prawem dozwolonym.

Mając na uwadze powyższe Komisja uznała skargę za bezzasadną i w wyniku **głosowania** (za- 4, przeciw- 0, wstrzymało się – 2 radnych) **postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

Ad. 6. Komisja rozpatrzyła skargę na Prezydenta Wrocławia - **druk nr 342/19**

Zreferował : Dyrektor Wydziału Środowiska i Rolnictwa

Pismem z dnia 28.07.2019r. Wyłącza się jawność niniejszego punktu w zakresie imion i nazwisk oraz położeniem lokalu mieszkalnego jako zawierającego dane osobowe osób fizycznych w związku z dyspozycją art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1764 oraz z 2017 r. poz. 933) oraz na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej z dnia 14 maja 2016 r. L 119/1). (dalej: „Skarżąca”) wniosła skargę na uciążliwość związane z funkcjonowaniem zlokalizowanych naprzeciw jej mieszkania lokali gastronomicznych: (...) oraz (...) uznając iż winę za taki stan rzeczy ponosi Prezydent Wrocławia, dopuszczając do wydawania pozwoleń na działalność rozrywkową w lokalach, które nie są wyciszone akustycznie. Zdaniem Skarżącej przy wydawaniu pozwoleń na taką działalność nie bierze się pod uwagę zdania mieszkańców lokali znajdujących się w sąsiedztwie tych lokalizacji. Działalność prowadzona jest nie tylko w lokalu ale nadto przed budynkiem, np. tańce przed ogródkiem (...). Skarżąca stawia zarzut braku weryfikacji lokalu w zakresie spełniania przepisów prawa, w tym dotyczące elementów akustyki przed wydaniem zezwolenia na prowadzenie działalności rozrywkowej. Zarzuca dopuszczenie do używania w Rynku urządzeń nagłaśniających, mimo ogólnego zakazu ich używania w całym Wrocławiu. Generalnie zdaniem Skarżącej kumulowany przez w/w lokale hałas uniemożliwia spokojne funkcjonowanie i zakłócający ciszę nocną.

Odpowiedzi na skargę – pismem z dnia 21.08.2019r. – udzieliła w imieniu Prezydenta Wrocławia Dyrektor Wydziału Środowiska i Rolnictwa Urzędu Miejskiego Wrocławia. Ustosunkowując się do zarzutów zawartych w skardze podkreśliła, że zgodnie z art. 156 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska zabronione jest używanie instalacji i urządzeń nagłaśniających na publicznie dostępnych terenach miast, terenach zabudowanych oraz na terenach przeznaczonych na cele rekreacyjno-wypoczynkowe. Zakaz ustanowiony obowiązuje na obszarze miasta na terenach publicznie dostępnych, za które należy uznać wszystkie nieruchomości, niezależnie od ich formy własności, o ile wstęp na nie jest dostępny bez ograniczeń. Od nich ustawa przewiduje wyjątki. Naruszenie zakazu uznane jest przez art. 343 ust. 1 ustawy prawo ochrony środowiska za wykroczenie zagrożone karą grzywny.

Uprawnionymi do nakładania grzywny są inspektorzy Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska we Wrocławiu oraz funkcjonariusze Straży Miejskiej. Właściwość Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska we Wrocławiu w ww. zakresie określa rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 września 2002r. w sprawie nadania inspektorom Inspekcji Ochrony Środowiska uprawnień do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego w par. 2 pkt 5. Również uprawnienie a w tym zakresie straży miejskiej Wrocławia określone zostało stosownymi przepisami. Straż Miejska Wrocławia w ramach realizacji zadań w zakresie ochrony i porządku publicznego, prowadzi nieustannie działania w okolicach wrocławskiego Rynku. W okresie wakacji Straż Miejska przeprowadziła kontrole, które nie wykazały emitowania głośnej muzyki oraz umieszczania na zewnątrz lokali urządzeń nagłaśniających.

Dyrektor poinformowała, iż pismo treści jak w skardze wpłynęło do Wydziału Środowiska i Rolnictwa w lipcu br. Podjęto czynności wyjaśniające. Zwrócono się do Straży Miejskiej Wrocławia z prośbą o wzmożenie patroli w Rynku.

Straż otrzymała zgłoszenie w dniu 8 sierpnia br. o zakłócaniu ciszy przez lokal (...) Patrol Straży o godz. 22.30 nie potwierdził zasadności zgłoszenia. Ponadto prowadzone w sierpniu kontrole nie wykazały zakłóceń spokoju ani umieszczania na zewnątrz lokali urządzeń nagłaśniających.

Wydział wystąpił także do Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla Miasta Wrocławia o przeprowadzenie kontroli w zakresie przestrzegania przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12.04.2002r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, co zarzucała Skarżąca. Pismem z dnia 20.08.2019r. PINB poinformował, iż nie znalazł podstaw do podjęcia interwencji.

Dyrektor poinformowała, iż w 2018r. do Wydziału Środowiska i Rolnictwa wpłynęło pismo Skarżącej również dotyczące używania urządzeń nagłaśniających w lokalu (...) oraz głośnego odtwarzania muzyki w lokalu PRL. W efekcie wystąpiono do straży Miejskiej Wrocławia z prośbą o wzmożenie patroli w tej części miasta w celu bezwzględnego wyegzekwowania przepisów art. 51 ustawy Kodeks wykroczeń oraz art. 343 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska w przypadku łamania przez podmioty zakazu określonego w art. 156 ww. ustawy, tj. zakazu używania instalacji lub urządzeń nagłaśniających na publicznie dostępnych terenach miasta, terenach zabudowanych oraz na terenach przeznaczonych na cele rekreacyjno – wypoczynkowe, a nadto egzekwowania od właścicieli lokali w których odtwarzana jest głośna muzyka, aby zamykane były okna oraz drzwi wejściowe, co ograniczy hałas.

Dyrektor wyjaśniała dodatkowo, iż z informacji uzyskanej od Straży Miejskiej Wrocławia wynika, że patrole systematycznie prowadzą kontrole w obszarze Rynku. W spornych lokalach w okresie 18.05 - 06.06.2018r. ujawniono jeden incydent naruszenia ciszy wskutek uchylonych drzwi lokalu.

Dyrektor podkreśliła odmienne stanowiska w przedmiotowej sprawie zarówno mieszkańców okolicy Rynku jak i restauratorów. Prawem lokatorów jest możliwość niczym nie zakłóconego korzystania z mieszkania, natomiast restauratorów możliwość prowadzenia działalności gastronomicznej. Zwrócono też uwagę na fakt zakłócania porządku przez klientów lokali a nie same lokale.

Komisja zauważyła, iż zarzuty Skarżącej były weryfikowane przez upoważnione do tego inspekcje i straże. Nie potwierdziły się jednak i to zarówno gdy chodzi o zakłócanie porządku jak i przekroczenia hałasu.

Mając na uwadze powyższe Komisja uznała skargę za bezzasadną i w wyniku **głosowania** (za- 6, przeciw- 0, wstrzymało się – 0 radnych) **jednogłośnie postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

Ad. 7. Komisja rozpatrzyła skargę na Prezydenta Wrocławia oraz Komendanta Straży Miejskiej Wrocławia - **druk nr 336/19**

Zreferowali: Dyrektor Wydziału Ochrony Środowiska i Rolnictwa oraz przedstawiciel Straży Miejskiej

Dnia 10.06.2019r. *Wyłącza się jawność niniejszego punktu w zakresie imion i nazwisk jako zawierającej dane osobowe osób fizycznych w związku z dyspozycją art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1764 oraz z 2017 r. poz. 933) oraz na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej z dnia 14 maja 2016 r. L 119/1).* (dalej; Skarżący), złożył skargę na bezczynność jednostek organizacyjnych ochrony środowiska UM Wrocławia oraz Straży Miejskiej Wrocławia. Nie wskazując konkretnych zarzutów podniósł, iż w trakcie prac budowlanych dużych i małych firm nie są stosowane techniki zabezpieczenia przed immisjami. Chodzi o cięcie betony, szlifowanie, spawanie, obróbka styropianu, prace ziemne). Tym samym pył jest roznoszony po całym mieście zanieczyszczając środowisko i przyczyniając się do wzrostu smogu. Miasto nie określiło parametrów smogu (rodzaj i ilość poszczególnych frakcji). Zarząd Wrocławia zaniechał mycia i polewania ulic i skwerów co zdaniem skarżącego narusza ustawę o ochronie środowiska.

Zarząd miasta nie stosuje należytych zabezpieczeń mieszkańców przed wpływem na ich zdrowie i życie prac i odpadów powstających podczas prac budowlanych. Straż Miejska nie egzekwuje czyszczenia ulic przez inwestorów i wykonawców z rozsypanych przez samochody urobków z budów. Dodatkowo niszczone są podczas tych prac konary drzew, chodniki i krawężniki. Skarżący uzupełniając skargę skrytykował ponadto przyjętą przez Miasto politykę komunikacyjną w postaci zwężania ulic, ograniczania ruchu samochodowego w centrum miasta, rozwój tramwajowej komunikacji miejskiej oraz przyjęła politykę antysmogową.

Odpowiedzi na skargę pismem z dnia 12.07.2019r. udzielił Komendant Straży Miejskiej we Wrocławiu (dalej: „Komendant”) a nadto pismem z dnia 23.07.br. Zastępca Dyrektora Departamentu Infrastruktury i Transportu UM Wrocławia.

Komendant wyjaśnił, iż zgodnie z ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 928 t.j. ze zm.) Straż Miejska Wrocławia wykonuje zadania w zakresie ochrony porządku publicznego wynikające z ustaw i aktów prawa miejscowego.

W powyższym zakresie, w kontekście zarzutu dotyczącego bezczynności w sprawowaniu kontroli nad firmami realizującymi budowy we Wrocławiu (inwestorami, wykonawcami robót) w zakresie utrzymania czystości na drogach, zastosowanie mają wprost przepisy art. 91 Kodeksu wykroczeń (kw), zgodnie z którym, Kto zanieczyszcza drogę publiczną lub na tej drodze pozostawia pojazd lub inny przedmiot albo zwierzę w okolicznościach, w których może to spowodować niebezpieczeństwo lub stanowić utrudnienie w ruchu drogowym, podlega karze grzywny do 1500 złotych albo karze nagany.

Z treści tego zapisu jasno wynika, że odpowiedzialność za wykroczenie ponosi ten kto zanieczyszcza drogę, a więc nie inwestor czy wykonawca ale wprost kierowca samochodu, który wyjeżdżając z terenu budowy nanosi na drogę błoto nawiezione na kołach lub gubiony urobek. Należy jednak mieć na uwadze, że ukaranie sprawcy przez strażnika na miejscu zdarzenia, w chwili ujawnienia wykroczenia, wymaga zatrzymania pojazdu znajdującego się w ruchu, do czego straże gminne w takich przypadkach nie mają uprawnień. Niemniej wobec takich osób Straż Miejska wyciąga konsekwencje po przeprowadzeniu niezbędnych czynności wyjaśniających. Ponadto Straż Miejska, w przeciwieństwie do Policji czy Inspekcji Transportu Drogowego (ITD.), nie może kontrolować prawidłowości zabezpieczenia przewożonego ładunku.

Duże pole do działania w tym zakresie posiadają osoby działające w imieniu zarządcy drogi. W obecności funkcjonariusza Policji lub inspektora ITD mogą one wykonywać kontrolę ruchu drogowego w stosunku do pojazdów zanieczyszczających lub zaśmiecających drogę - art. 129d ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym. W ramach wykonywania tej kontroli osoby te są upoważnione do:

- zatrzymania pojazdu;
- legitymowania uczestnika ruchu drogowego i wydawania mu poleceń, co do sposobu korzystania z drogi lub pojazdu;
- sprawdzenia dokumentów wymaganych w związku z użytkowaniem pojazdu;
- sprawdzenia stanu technicznego, wyposażenia, ładunku, wymiarów oraz masy lub nacisku osi pojazdu znajdującego się na drodze;
- używania przyrządów kontrolnych lub pomiarowych służących w szczególności do badania pojazdu, określania jego wymiarów, masy lub nacisku osi oraz stwierdzania naruszenia wymagań ochrony środowiska;
- uniemożliwiania jazdy pojazdem przekraczającym dopuszczalną masę lub nacisk osi albo uszkadzającym lub niszczącym drogę.

W celu wyeliminowania działań mających wpływ na zanieczyszczenie drogi Straż Miejska stosuje skutecznie inne przepisy prawa. I tak, zgodnie z art. 101 kw, Kto uchyla się od obowiązku oczyszczania i usuwania z odcinków dróg publicznych o twardej nawierzchni, przechodzących przez obszary o zabudowie ciągłej lub skupionej poza miastami i osiedlami, błota, kurzu, śniegu lub lodu, podlega karze grzywny do 1000 złotych albo karze nagany.

Po myśli z kolei art. 102 kw, Kto uchyla się od obowiązku utrzymania w należytym stanie zjazdów z dróg publicznych do przyległych nieruchomości, podlega karze grzywny do 1000 złotych albo karze nagany.

Zanieczyszczenie drogi przez kierowców obsługujących budowy jest również efektem np. zabłocenia zjazdów z terenów budów na drogę.

Osoby odpowiedzialne za teren, na którym są prowadzone prace budowlane mają też obowiązek, tak jak właściciele (zarządcy) innych nieruchomości, uprzątać błoto, śnieg, lód i inne zanieczyszczenia z przyległych do nieruchomości chodników.

W roku 2018 stosując wyżej wymienione przepisy Straż Miejska ukarała mandatami karnymi 33 osoby, skierowała 1 wniosek o ukaranie do sądu, wobec 6 osób zastosowano środek oddziaływania wychowawczego w postaci pouczenia.

Straż Miejska nie jest specjalistą i nie posiada wiedzy specjalistycznej z zakresu stosowania technik zabezpieczających prac budowlanych przed pyleniem, takim jak cięcie betonu, szlifowanie, spawanie, obróbka styropianu, prace ziemne czy nawet, o czym skarżący nie wspomina, prace rozbiórkowe. Powszechnie obowiązujące przepisy prawa nie dają Straży Miejskiej uprawnień do ewentualnego egzekwowania braku stosowania takich środków.

Wobec osób wykonujących wyżej wymienione prace Straż może wyciągać konsekwencje tylko wtedy kiedy do zanieczyszczenia faktycznie dojdzie pod warunkiem, że zostanie wykazany związek z wykonywaną czynnością (związek przyczynowo-skutkowy) oraz że zanieczyszczonym miejscem będzie miejsce dostępne dla publiczności.

W tym zakresie Straż Miejska opiera się na zapisie art. 145 kw, zgodnie z którym, Kto zanieczyszcza lub zaśmieca miejsca dostępne dla publiczności, a w szczególności drogę,

ulicę, plac, ogród, trawnik lub zieleniec, podlega karze grzywny do 500 złotych albo karze nagany. W roku 2018 za popełnienie opisanych w art. 145 kw czynów Straż ukarała mandatami karnymi 103 osoby, skierowała 11 wniosków o ukaranie do sądu, a środek oddziaływania wychowawczego zastosowano wobec 18 osób.

Kwestia niszczenia trawników i innej roślinności reguluje natomiast art. 144 kw, który stanowi, iż Kto na terenach przeznaczonych do użytku publicznego niszczy lub uszkadza roślinność lub też dopuszcza do niszczenia roślinności przez zwierzęta znajdujące się pod jego nadzorem albo na terenach przeznaczonych do użytku publicznego depta trawnik lub zieleniec w miejscach innych niż wyznaczone dla celów rekreacji przez właściwego zarządcę terenu, podlega karze grzywny do 1000 złotych albo karze nagany. Kto usuwa, niszczy lub uszkadza drzewa lub krzewy stanowiące zadrzewienie przydrożne lub ochronne albo żywopłot przydrożny, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

Przepisy prawa powszechnego nie zabraniają wprost najeżdżania na trawnik. Ustawodawca penalizując czyn, określa wyraźnie sposób w jaki może on być popełniony. W przedmiocie niszczenia roślinności nie wskazano zamkniętego katalogu zachowań sprawcy, przez co wykroczeniem będzie podjęcie każdej czynności w wyniku której doszło do zniszczenia roślinności. W kwestii trawnika czy zielenca jasno przy tym wskazuje, iż wykroczeniem będzie jego deptanie bez względu na to, czy doszło do jego faktycznego zniszczenia. Należy też wskazać, że przedmiotem ochrony nie jest każda roślinność, trawnik czy zieleniec lecz tylko te z nich, które położone są na terenach przeznaczonych do użytku publicznego.

Niewłaściwe zachowanie sprawcy zostało wyraźnie wskazane i zawężone do deptania. Ustawodawca, wyodrębniając trawnik czy zieleniec spośród pozostałej roślinności, wyodrębnił również sam czyn wskazując inną stronę przedmiotową, do której zalicza się m.in. zachowanie sprawcy. Wyraźnie więc określono, że zabronione jest konkretne zachowanie sprawcy (deptanie). Wywołanie tym zachowaniem określonego skutku nie jest konieczne, bowiem jest to wykroczenie o charakterze formalnym (bezsuktywne). Inaczej niż w przypadku dyspozycji dotyczącej niszczenia roślinności, gdzie zachowanie sprawcy nie zostało określone, a o jego zaistnieniu decyduje wywołanie konkretnego skutku. W pełni zasadne jest twierdzenie, iż określenie skutku (zniszczenia) wymaga posiadania wiedzy w zakresie stanu rzeczy sprzed zdarzenia. W podobnym tonie wypowiedział się już przed laty Sąd Rejonowy we Wrocławiu, w uzasadnieniu do postanowienia wskazując: „Najeżdżanie kołami pojazdu na trawnik nie jest tożsame z jego deptaniem, gdyż przez deptanie trawy rozumie się chodzenie bądź spacerowanie po niej i w żadnym wypadku nie jest możliwe rozszerzenie interpretacji słowa „deptanie” również na rzeczy ruchome, którą w niniejszej sprawie jest samochód. Obwiniony najeżdżając kołami samochodu na trawnik w żadnym wypadku nie dopuścił się deptania tego trawnika, a zatem nie wypełnił swoim zachowaniem znamienia wykroczenia z art. 144 § 1 k.w. Obwiniony nie wypełnił również swoim zachowaniem znamienia niszczenia bądź uszkadzania roślinności. Przepis 144 § 1 k.w. rozróżnia dwa przedmioty ochrony, tj. roślinność oraz trawnik lub zieleniec. Z tego rozróżnienia wynika zatem, iż trawa nie mieści się w pojęciu roślinności lecz jest ujęta odrębnie. Z analizy akt sprawy nie wynika aby obwiniony najeżdżał kołami samochodu na trawnik, na którym oprócz trawy występowała także inna roślinność. Tym samym nie mógł wyczerpać swoim zachowaniem drugiego ze znamion wykroczenia z art. 144 § 1 k.w., tj. niszczenia lub uszkadzania roślinności.”

Pomimo tego w roku 2018 za popełnienie opisanych w art. 144 kw czynów Straż Miejska ukarała mandatami karnymi 416 osób, skierowała 29 wniosków o ukaranie do sądu, a środek oddziaływania wychowawczego zastosowano wobec 351 osób. Jedna sprawa została przekazana Policji.

Straż Miejska nie przechodzi obojętnie również wobec ujawnionych sprawców uszkodzeń i naruszeń stanu drogi. Stosując narzędzia w postaci art. 99 §1 pkt 2 i 3 kw oraz art. 100 kw:

Zgodnie z tymi przepisami: „Kto niszczy lub uszkadza drogę publiczną lub drogę w strefie zamieszkania, przynależności lub urządzenia drogowe, usuwa lub niszczy zasłony odśnieżne, podlega karze grzywny albo karze nagany. Kto zaorywa lub w inny sposób zwręca pas drogowy lub pas przydrożny, włóczy po drodze publicznej lub porzuca na niej przedmioty albo używa pojazdów niszczących nawierzchnię drogi, uszkadza rowy, skarpy nasypów lub wykopów albo samowolnie rozkopuje drogę publiczną, wypasa zwierzę gospodarskie w pasie drogowym, podlega karze grzywny do 1000 złotych albo karze nagany.”

Na podstawie tych przepisów Straż ukarała mandatami 13 osób, a wobec 8 zastosowano środek oddziaływania wychowawczego w postaci pouczenia.

Straż Miejska Wrocławia realizuje też szereg innych zadań i kontroli wynikających z bieżących potrzeb mieszkańców. Przyjmuje i realizuje zgłoszenia dotyczące między innymi zakłócenia porządku publicznego (14.620 w roku 2018), zagrożenia w ruchu drogowym (27.627), ochrony środowiska i gospodarki odpadami (12.835), zagrożenia życia i zdrowia

(4.236), zagrożeń pożarowych i awarii technicznych (52), zwierząt (4.052) oraz wiele innych (20.131) co daje łącznie 83.553 zgłoszenia. Ponadto kancelaria Straży Miejskiej zarejestrowała 25.437 pism dotyczących między innymi również wniosków i zgłoszeń od mieszkańców Wrocławia.

Z kolei Z-ca Dyrektora Departamentu Infrastruktury i Transportu UM Wrocławia wyjaśnił, iż o tym, jak zmienia się miasto Wrocław współdecydują wrocławianki i wrocławianie. To dzięki nim oraz radnym Rady Miejskiej Wrocławia realizowane są potrzeby i oczekiwania dotyczące między innymi transportu i mobilności.

We Wrocławiu jest wiele obowiązujących dokumentów strategicznych, które były szeroko konsultowane społecznie i które mówią o tym, w jakim kierunku Wrocław ma się rozwijać. Jeśli mowa o wspomnianej przez skarżącego tematyce mobilności, w pierwszej kolejności należy tu przywołać:

1. Politykę Rowerową Wrocławia, przyjętą przez Radę Miejską Wrocławia w 2010 r.
2. Wrocławską Politykę Mobilności z 2013 r.
3. Plan Gospodarki Niskoemisyjnej z 2015 r.
4. Wrocławski Program Tramwajowy z 2016 r.
5. Plan Zrównoważonego Rozwoju Publicznego Transportu Zbiorowego dla Wrocławia na lata 2016-2022 z 2016 r.
6. Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Wrocławia, przyjęte przez Radę Miejską Wrocławia w 2018 r.
7. Plan Zrównoważonej Mobilności Miejskiej dla Wrocławia, uchwalony w kwietniu br.

Prezydent Wrocławia prowadzi w mieście politykę zgodną z kierunkami wskazanymi w powyższych dokumentach, dążącą do nadania priorytetu dla transportu niesamochodowego, czyli: tramwajowego, autobusowego, rowerowego i pieszego. Takie podejście jest konsekwentnie wskazywane od wielu lat i nadal będzie prowadzone.

Miasto to wielki i skomplikowany organizm, w którym muszą ze sobą współistnieć rozmaite środki komunikacji, nie na zasadach rywalizacji, lecz kompromisu, wypracowanego w oparciu o zasadę poszanowania środowiska i najsłabszych użytkowników miasta. Zgodnie z przyjętą przez miasto Wrocławską Polityką Mobilności kształtowanie zrównoważonej mobilności wymaga przede wszystkim zapewnienia priorytetu dla rozwoju transportu niesamochodowego. Sprzyja temu stworzenie spójnej sieci transportu zbiorowego, wzbogaconej o transport rowerowy i przestrzenie publiczne dla ruchu pieszego i uzupełnionej o dobrze funkcjonujący system dróg.

W ostatnich latach sytuacja komunikacyjna Wrocławia uległa zasadniczym zmianom. Powstała Autostradowa Obwodnica Wrocławia, nowy odcinek Obwodnicy Śródmiejskiej i wiele innych mniejszych ulic, dzięki którym ruch tranzytowy, w tym ciężarowy, związany z drogami krajowymi, został wyprowadzony poza centrum miasta.

Jednak ulga, związana z wyprowadzeniem ruchu ciężkiego z centrum, nie przeniosła się w sposób oczywisty na zmianę zachowań mieszkańców Wrocławia, związanych z codziennym podróżowaniem. Problem dużej liczby samochodów pozostał.

Najnowsze Kompleksowe Badania Ruchu z 2018 roku wykazały, że 41% podróży mieszkańcy Wrocławia wykonują samochodem, a nie jak wskazuje skarżący w swoim piśmie 90%, dalej - 28% transportem zbiorowym, 6% jeździ rowerem, a 24% podróżuje pieszo. Niezaprzeczalnym jest także to, że zmiana zachowań komunikacyjnych w miastach Europy Zachodniej oraz rezygnacja mieszkańców z samochodu na rzecz innych środków transportu możliwa jest dzięki konsekwentnej polityce, prowadzonej w kierunku zapewnienia wysokiej jakości transportu publicznego, dobrej infrastrukturze rowerowej oraz stworzeniu warunków dla przemieszczania się pieszo.

Podsumowując, budowa tras rowerowych o wygodnych parametrach technicznych czy wydzielanie torowisk lub bus pasów, a także nowe inwestycje w trasy tramwajowe to działania, które są w duchu mobilności zrównoważonej i które będą w najbliższych latach kontynuowane. Doświadczenia wielu miast Europy Zachodniej pokazują, że tylko takie podejście do tematu poruszania się w mieście zagwarantuje, że w przyszłości Skarżący, jako kierowca samochodu, będzie wygodniej i szybciej przemieszczał się po mieście, a inni mieszkańcy, korzystający z komunikacji miejskiej i rowerowej, odczują poprawę jakości ich codziennego życia.

Mając na uwadze powyższe Komisja uznała skargę za bezzasadną i w wyniku **głosowania** (za- 4, przeciw- 0, wstrzymało się - 1 radnych) **postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

Ad. 8. Komisja rozpatrzyła skargę na Komendanta Straży Miejskiej Wrocławia - **druk nr 340/19**

Zreferował: przedstawiciel Straży Miejskiej

Dnia 16.07.2019r. *Wylacza się jawność niniejszego punktu w zakresie imion i nazwisk jako zawierających dane osobowe osób fizycznych w związku z dyspozycją art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1764 oraz z 2017 r. poz.*

933) oraz na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej z dnia 14 maja 2016 r. L 119/1) (dalej; Skarżący), złożył skargę na Komendanta Straży Miejskiej Wrocławia (dalej : „Komendant”), zarzucając w niej opieszałe, niewłaściwe i lekceważące traktowanie Skarżącego w związku ze złożeniem przez niego dwóch skarg. Obie dotyczyły zakłócania porządku i miru domowego przez psa przetrzymywanego w sąsiednim mieszkaniu. Skarżący twierdzi, że skargi składał w listopadzie 2018r. i w czerwcu 2019r. Sprawy nie zostały skierowane do sądu mimo zapewnień strażników. W pierwszej z nich Skarżący został wezwany do uzupełnienia braków formalnych po pięciu miesiącach od jej wniesienia. Do dnia wniesienia skargi nie otrzymał Skarżący informacji o jej losach.

Skarżący twierdzi, iż 21 maja br. Wystąpił do Straży Miejskiej z wnioskiem o potwierdzenie złożenia skargi w listopadzie ub.r. jednak otrzymał informację, iż ta została złożona w maju 2019r. Skarżący wniósł o korektę informacji w tym zakresie, na którą nie otrzymał odpowiedzi. Druga ze skarg również nie odniosła skutku. Skarżący nie otrzymał informacji co do jej dalszego biegu. Skarżący zarzucił również nieprawidłowości w sygnaturze sprawy sugerujące, iż ta dotyczy zgłoszenia z 2019r. podczas gdy pierwsze zgłoszenie miało miejsce w 2018r.

Odpowiedzi na skargę pismem z dnia 02.08.2019r. udzielił Komendant. Wyjaśnił w nim, iż Straż Miejska Wrocławia nie prowadzi postępowania w sprawie zakłócania miru domowego w lokalu mieszkalnym.

Czyn stypizowany w treści art. 193 ustawy z dnia 6 czerwca 1997r Kodeks karny (naruszenie miru domowego) jest przestępstwem, tym samym podjęcie i prowadzenie takiej sprawy wykraczałoby poza ustawowe kompetencje Straży. Z informacji przekazanych przez Skarżącego nie wynika, by miały miejsce zdarzenia, które w skutkach doprowadziłyby do wypełnienia znamion tego czynu – w innym przypadku zgłoszenie zostałoby przekazane do Policji – zgodnie z właściwością.

Z materiałów, dołączonych do akt sprawy o wykroczenie wynika natomiast, że prowadził on swoisty rejestr zdarzeń, które rzekomo miały miejsce w lokalu położonym powyżej tego, w którym zamieszkuje. Skarżący odnotowywał w nim zachowania, które w jego ocenie pozostają w sprzeczności z prawem bądź ogólnymi normami społecznymi tj. trzaskanie drzwiami, odkręcanie wody w kranach, bieganie po mieszkaniu czy głośnie składanie postać (wersalki, tapczan), szczekanie psa, etc.

Z przyczyn oczywistych przedmiotem czynności wyjaśniających w sprawie o wykroczenie stały się wyłącznie te zachowania, które mogły wyczerpać znamiona czynów spenalizowanych w normach prawa. W konsekwencji były to więc uciążliwości związane z utrzymywaniem psa, kwalifikowane jako naruszenie art. 10 ust. 2a ustawy z dnia 13 września 1996r o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, w związku z §16.1 Uchwały nr XXVIII/567/16 Rady Miejskiej Wrocławia, z dnia 7 lipca 2016r w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Wrocławia, uchwalonego na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, w związku z art. 4 ust. 1, 2 i 2a ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Sprawa z zawiadomienia Skarżącego prowadzona jest na zasadach określonych w przepisach prawa o wykroczeniach - dalej kpow. Czynności wyjaśniające, realizowane są na podstawie art. 54 §1 kpow:

w celu ustalenia, czy istnieją podstawy do wystąpienia z wnioskiem o ukaranie oraz zebrania danych niezbędnych do sporządzenia takiego wniosku, Straż Miejska Wrocławia z urzędu przeprowadza czynności wyjaśniające. Czynności te w miarę możliwości należy podjąć w miejscu popełnienia czynu bezpośrednio po jego ujawnieniu. Powinny one być zakończone w ciągu miesiąca od ich podjęcia.

Wskazany wyżej termin, jest jednak terminem instrukcyjnym, niewiążącym organu, stąd też w żadnym wypadku, nie można mówić o opieszałości czy beczynności. Organ prowadzący czynności wyjaśniające nie jest również zobligowany powiadamiać zawiadamiającego (pokrzywdzonego), o wydłużeniu terminu prowadzenia tych czynności.

Komisja zwróciła uwagę, że nie ma tutaj instytucji znanej z kodeksu postępowania administracyjnego (kpa): „załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej - nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania, zaś w postępowaniu odwoławczym - w ciągu miesiąca od dnia otrzymania odwołania” - art. 35 § 3 kpa, „o każdym przypadku niezakończenia sprawy w terminie organ administracji publicznej jest obowiązany zawiadomić strony, podając przyczyny zwłoki, wskazując nowy termin załatwienia sprawy oraz pouczając o prawie do wniesienia ponaglenia”, art. 36 § 1 kpa.

Na podstawie art. 27 § 2 kpow, w sprawach o wykroczenia inne niż określone w § 1 (tu: ścigane na wniosek pokrzywdzonego), pokrzywdzony może samodzielnie wnieść wniosek o ukaranie jako oskarżyciel posiłkowy, jeżeli w ciągu miesiąca od powiadomienia

o wykroczeniu organu uprawnionego do występowania w tych sprawach w charakterze oskarżyciela publicznego nie zostanie powiadomiony o wniesieniu przez ten organ wniosku o ukaranie albo otrzyma zawiadomienie, o którym mowa w art. 54 § 2 (odstąpienie od kierowania wniosku o ukaranie). Pouczenie o prawach i obowiązkach pokrzywdzonego zostało przekazane Skarżącemu, podczas pierwszego przesłuchania.

Wobec powyższego uznać także należy, że ustawodawca w rzeczywistości przewidział możliwość prowadzenia czynności wyjaśniających przez okres dłuższy niż miesiąc. Skarżący w sytuacji, gdy uznaje czas prowadzenia tych czynności za nadmiernie wydłużony, ma prawo samodzielnie skierować do sądu wniosek o ukaranie. Wniosek taki nie musi spełniać tak ostrych wymogów formalnych, jak ten, który kierowany jest przez profesjonalnego oskarżyciela publicznego (różnice wskazane w art. 57 § 2 i § 3 kpow);

Należy podkreślić, że to właśnie czynienie zadość wymogom formalnym ma wpływ na długość postępowania wyjaśniającego. Świadczy o tym chociażby to, że dowodu z wyjaśnień oskarżonego lub z zeznań świadka nie wolno zastępować treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych (vide: art. 39 §4 kpow) – takie osoby trzeba więc przede wszystkim ustalić, skutecznie wezwać oraz przesłuchać.

Z analizy materiałów w przedmiotowej sprawie o wykroczenie wynika, że; Pierwsze przesłuchanie z udziałem Skarżącego miało miejsce 14 listopada 2018r. W treści zeznań Skarżący wskazał, że od dnia 6 listopada 2018r dochodzi do zakłócenia jego spokoju przez psa. Na tej podstawie wszczęto czynności wyjaśniające w sprawie o wykroczenie (tzw. wykroczenie trwałe).

Ustalenie właściciela zwierzęcia okazało się czynnością czasochłonną. Udało się tego dokonać w dniu 4 lutego 2019, albowiem jak ostatecznie ustalono, właścicielka psa nie jest zameldowana, w miejscu stałego pobytu. Czynność jej przesłuchania, z przyczyn od organu niezależnych, została przeprowadzona w dniu 8 kwietnia 2019r - w trakcie tej czynności postawiono jej zarzuty. W dniu 14 kwietnia 2019r został przygotowany przeciwko niej wniosek o ukaranie do sądu.

Analiza akt sprawy, która jest na tym etapie obligatoryjna, przeprowadzona przez Kierownika Zespołu Oskarżycieli Publicznych wykazała, że czyny, które wskazywał Skarżący nie zostały przez niego prawidłowo umiejscowione w czasie. W świetle materiałów w sprawie nie można było mówić o wykroczeniu trwałym, tj. sytuacji, w której stan bezprawny trwa nieprzerwanie (nie chodzi tu o powtarzające się naruszenia norm prawa). W dniu 8 maja 2019r, (uprzednio wezwany) Skarżący wskazuje już konkretne daty i godziny, w których miało dochodzić do zakłócenia spokoju poprzez ujadanie psa, wtedy też dostarcza prowadzony przez siebie „Dziennik zdarzeń”. Dnia następnego tj. 9 maja 2019r zmienia jednak złożone przez siebie zeznania (zarówno te ujęte w protokole z dn. 8 maja 2019r, jak również te złożone dnia 14 listopada 2018r).

Wobec takiego stanu rzeczy, w świetle materiału zgromadzonego dotychczas w sprawie, należało raz jeszcze wezwać właściciela psa, przeprowadzić kolejne czynności z jej udziałem uzupełniając (konkretyzując) postawiony wcześniej zarzut. Wezwania kierowane pod dotychczasowy adres nie są jednak odbierane, ostatecznie podejmowane są próby doręczenia wezwania przez strażników pracujących w rejonie. Na tym etapie skierowanie sprawy do sądu, na podstawie posiadanego materiału dowodowego jest bezcelowe.

Komendant wskazał także, że wobec kształtu całości materiału dowodowego, Kierownik Zespołu Oskarżycieli Publicznych zdecydował o konieczności przesłuchania również innych świadków – lokatorów zamieszkujących budynek.

Na uwagę zasługuje również fakt, że Skarżący w okresie objętym zawiadomieniem nie dokonywał zgłoszeń w zakresie jakichkolwiek naruszeń porządku prawnego, generowanych z przedmiotowego lokalu mieszkalnego. Tym samym funkcjonariusze Straży Miejskiej Wrocławia nigdy nie interweniowali w tych sprawach, nie są więc w stanie potwierdzić zdarzeń i okoliczności, które opisuje Skarżący.

Po wykonaniu wszystkich czynności, w wyniku których dojdzie do ustalenia stanu faktycznego (potwierdzenia czy chociażby uprawdopodobnienia), przez osoby inne niż zawiadamiający, materiał zostanie poddany ponownie wnikliwej analizie i zapadnie decyzja o skierowaniu wniosku o ukaranie do sądu, bądź odmowie skierowania takiego wniosku. W każdym z tych przypadków stosowne zawiadomienie zostanie skierowane do Skarżącego.

Komisja podkreśliła, że rolę funkcjonariusza w każdym postępowaniu jest dążenie do ustalenia prawdy obiektywnej. W tym zakresie nie można więc kierować się wyłącznie oczekiwaniami zawiadamiających.

W przedmiocie potwierdzenia złożenia zawiadomienia o popełnionym wykroczeniu (pismo z dnia 3 czerwca 2019r) wydanego na wniosek Skarżącego, z dnia 21 maja 2019r, uznać należy, że jego treść odzwierciedla stan faktyczny.

Należy wskazać, że zgodnie z art. 25 §5 kpow do pokrzywdzonego, który złożył zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia, stosuje się odpowiednio art. 304b kpk¹, który

¹ Ustawa z dnia 6 czerwca 1997r Kodeks postępowania karnego (Dz.U.2018.1987, tj. z dnia. 2018.10.17).

stanowi: „Na wniosek pokrzywdzonego składającego zawiadomienie o przestępstwie wydaje mu się potwierdzenie złożenia zawiadomienia, zawierające datę oraz miejsce jego przyjęcia, wskazanie organu przyjmującego wraz z danymi do kontaktu, sygnaturę sprawy, dane określające tożsamość pokrzywdzonego, czas i miejsce popełnienia czynu, którego dotyczy zawiadomienie, oraz zwięzły opis czynu i wyrządzonej szkody. O prawie tym należy pokrzywdzonego pouczyć.”

Analizując tę normę prawną zauważyć przede wszystkim należy jasno określone wymogi w zakresie danych zawartych w potwierdzeniu złożenia zawiadomienia. Przepis określa, że potwierdzenie musi zawierać m.in. datę złożenia zawiadomienia. To w tej materii powstają główne zarzuty skarżącego. Prawdą jest, że zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia złożone zostało w dniu 14 listopada 2018r, jednak zarzut właściwy ukształtował się dopiero w dniu 9 maja 2019r (po przesłuchaniu Skarżącego - w dniu 8 i 9 maja 2019r). Pragnę przypomnieć, że wniosek o wydanie potwierdzenia złożenia zawiadomienia wpłynął 21 maja 2019r – czyli w sytuacji, gdy zarzuty miały już inną formułę niż ta, z dnia 14 listopada 2018r.

Niewłaściwe zatem byłoby wydanie potwierdzenia zawiadomienia o popełnionym wykroczeniu wskazującego, że poszkodowany złożył to zawiadomienie 14 listopada 2018r i zawierającego równocześnie w treści czas, miejsce popełnienia czynu oraz jego opis, które ustalono dopiero podczas kolejnych przesłuchań – ostatecznie w dniu 9 maja 2019r, albowiem nie odzwierciedlałoby to stanu faktycznego.

Błędne jest również rozumowanie Skarżącego, wskazujące na konieczność umieszczenia w potwierdzeniu wszystkich dat, dotyczących czynności realizowanych z jego udziałem, bowiem nie znajduje to uzasadnienia w świetle obowiązujących przepisów prawa. Niemniej jednak, starając się rozwiązać zaistniałe na tym polu niejasności, pismem z dnia 31 lipca 2019r do Skarżącego wysłano kolejne potwierdzenie złożenia zawiadomienia o popełnionym wykroczeniu.

Wyjaśniając ostatnią kwestię będącą przedmiotem zainteresowania Skarżącego, związaną z sygnaturą sprawy, Komisja wskazała, że dokument potwierdzający złożenie zawiadomienia o popełnionym wykroczeniu opatrzony jest w lewym górnym rogu sygnaturą tzw. JRWA – Jednolity Rzeczowy Wykaz Akt. Jest to sygnatura sprawy, w wykazie akt Straży Miejskiej Wrocławia – w tej sprawie (...) – nadawana każdej sprawie, bez względu na to czy sprawa jest (będzie) zarejestrowana także w innym rejestrze (np. rejestrze spraw o wykroczenia). Sygnatura składa się z literowego oznaczenia komórki organizacyjnej, numeru z Rzeczowego Wykazu Akt, kolejnego numeru sprawy, roku oraz inicjałów osoby prowadzącej sprawę - rozdzielonych kropkami.

Do tej sygnatury dodano w nawiasie końcówkę sygnatury RSW – tutaj (...) wyłącznie po to by w szybszy sposób zidentyfikować sprawę.

Natomiast sygnatura (...) jest związana z wpisem do Rejestru Spraw o Wykroczenia. Tym samym akta sprawy, sygnowane RSW mogą zawierać pisma o różnej sygnaturze JRWA, wytworzone przez różne komórki organizacyjne Straży Miejskiej Wrocławia, jak również jednostki zewnętrzne (posiadające własny Jednolity Rzeczowy Wykaz Akt). Sygnatura składa się z literowego oznaczenia komórki organizacyjnej – poprzedzonych skrótem „RSW”, numeru z Rzeczowego Wykazu Akt, kolejnego numeru sprawy o wykroczenie, roku - rozdzielonych kropkami.

Kwestia ta powinna być jasna również dla skarżącego, albowiem w ostatnim zdaniu dokumentu potwierdzającego złożenia zawiadomienia o popełnionym wykroczeniu możemy przeczytać „Czynności wyjaśniające prowadzone są pod sygnaturą (...)” – numer ten pozostaje niezmienny.

W świetle całości materiałów, w ocenie Komisji zarzuty Skarżącego, zwłaszcza w zakresie beczynności czy opieszałości nie potwierdziły się, co czyni w tym zakresie skargę za niezasadną.

Mając na uwadze powyższe Komisja uznała skargę za bezzasadną i w wyniku **głosowania** (za- 4, przeciw- 0, wstrzymało się – 0 radnych) **jednogłośnie postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

Ad 9. Komisja rozpatrzyła skargę na Dyrektora Centrum Kształcenia Ustawicznego we Wrocławiu - **druk nr 339/19**

Zreferowali: przedstawiciel Departamentu Edukacji oraz Dyrektor Centrum Kształcenia Ustawicznego

Dnia 17 czerwca 2019 r. Wylacza się jawność niniejszego punktu w zakresie nazwy Skarżącego. Szczególna ochrona podmiotów składających skargę do Rady Miejskiej Wrocławia, wynika z postanowień art. 225 § 1 Kpa, stanowiącego, że nikt nie może być narażony na jakiegokolwiek uszczerbek lub zarzut z powodu złożenia skargi jeżeli działał w granicach prawem dozwolonym. (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę na Dyrektora Centrum Kształcenia Ustawicznego we Wrocławiu.

Przedmiot skargi stanowi naruszenie dyscypliny finansów publicznych wskazanych w art. 93 ust. 1 oraz art. 94 ust. 1 i 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszanie dyscypliny finansów publicznych. Jak również zaniedbanie w zakresie stosowania procedur zamówień

publicznych, naruszenie interesów Skarżącej – w przedmiocie realizacji postępowania na usługi społeczne o wartości 750000 EURO, do których zastosowanie mają przepisy art. 138 ustawy Prawo zamówień publicznych dot.: „RODO w placówkach oświatowych”.

Uzasadniając skargę, Skarżąca zarzuciła wybór oferty firmy (...), podczas gdy ta była czterokrotnie droższa od oferty skarżącej spółki. W postępowaniu Skarżąca w trybie art. 181 ustawy prawo zamówień publicznych złożyła pismo informacyjne dnia 06.06.2019r.

Odpowiedzi na skargi udzielił, pismem z dnia 28 czerwca 2019r. Dyrektor Centrum Kształcenia Ustawicznego we Wrocławiu (dalej: „Dyrektor”). Wyjaśniła, iż dochowała wszelkiej staranności w zakresie stosowania procedur związanych z wyłonieniem wykonawcy na usługi społeczne dotyczące zorganizowania i przeprowadzenia szkolenia nt. „RODO w placówkach oświatowych”

Dyrektor omówiła przy okazji szczegółowo procedurę realizacji postępowania na usługi społeczne dotyczącej wyłonienia wykonawcy szkolenia pn. „RODO w placówkach oświatowych”, podkreślając, że jako kryterium przyjęto trzy parametry:

- 1) program szkolenia (S) – waga kryterium 50 %,
- 2) cena (C) – waga kryterium 30 %,
- 3) doświadczenie i rekomendacje Wykonawcy (D) – waga kryterium 20 %.

Mimo niższej ceny, Skarżąca przegrała postępowanie gdyż w zakresie kryterium program szkolenia otrzymał jedynie 25 pkt na 50 możliwych. Na ocenę miało wpływ szereg błędów. W ocenie Dyrektor wskazane uchybienia nie mogły przyznać Skarżącej maksymalnej liczby punktów w kryterium jakościowym „program szkolenia”.

Kryterium jakościowe było najwyżej punktowanym kryterium, z uwagi na wysoko specjalistyczne treści, które należało przekazać uczestnikom szkolenia.

Dyrektor przyznała, że dnia 12 czerwca 2019 r. na skrzynkę mailową Zamawiającego ze skrzynki mailowej Skarżącej wpłynęło pismo informacyjne z prośbą o ponowną ocenę ofert. Zgodnie z art. 181 ustawy Pzp Zamawiający zastosował odpowiednie kroki rozpatrując pismo informacyjne. Po rozpatrzeniu treści pisma Zamawiający nie uznał zasadności przekazanej informacji. Uzasadnienie decyzji Zamawiający przedstawił w sporządzonej notatce służbowej z dnia 12 czerwca 2019 r. i dołączył ją do dokumentacji zamówienia (załącznik nr 3).

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zamówienie publiczne dotyczy przedmiotu, którego wartość nie przekracza wyrażonej w złotych równowartości kwoty 30 000 euro. Na mocy art. 4 pkt 8 ustawy prawo zamówień publicznych nie ma do takich postępowań zastosowania. Nie odbiera to jednak prawa zamawiającemu do udzielania zamówienia w określonym przez zamawiającego trybie. Powszechną praktyką jest wyłanianie wykonawcy przy uwzględnieniu przepisów ustawy nawet gdy kwoty zamówienia nie przekraczają równowartości kwoty 30 000 euro. Jako że w niniejszej sprawie przyjęto takie rozwiązanie, dokonano ustaleń dotyczących przyjętych kryteriów oceny, wśród których dominującą był program szkolenia z uwagi na specyfikę zamówienia oraz związane z tym aspekty ochrony danych osobowych. Sposób ustalenia kryteriów oceny jest dopuszczalny w oparciu o art. 138o ustawy prawo zamówień publicznych w postępowaniach o zamówieniach na usługi społeczne w przypadku zamówień o mniejszej wartości. Oceniając powyższe, zarzut naruszenia dyscypliny finansów publicznych jedynie w oparciu o negację przyjętych przez zamawiającego kryteriów oceny ofert nie daje podstawy do uwzględnienia skargi.

Zdaniem Rady Miejskiej sposób postępowania Dyrektor nie budzi większych zastrzeżeń i nie można dopatrzeć się w jej działaniach naruszenia dyscypliny finansów publicznych, zwłaszcza, że Skarżący nie wykazała na czym konkretnie naruszenie miało by polegać.

Mając na uwadze powyższe Komisja uznała skargę za bezzasadną i w wyniku **głosowania** (za- 3, przeciw- 0, wstrzymało się – 2 radnych) **postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

Ad. 10. Komisja rozpatrzyła skargę na Dyrektora Zarządu Cmentarzy Komunalnych - druk nr 371/19

Zreferował : Zastępca Dyrektora Zarządu Cmentarzy Komunalnych,

Pismem z dnia 16.08.2019r. , uzupełnionym pismem z dnia 31.08.2019 (data wpływu 2.09.2019 r) Wyłącza się jawność niniejszego punktu w zakresie imion i nazwisk jako zawierającej dane osobowe osób fizycznych w związku z dyspozycją art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1764 oraz z 2017 r. poz. 933) oraz na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej z dnia 14 maja 2016 r. L 119/1). (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę na bezczynność Dyrektora Zarządu Cmentarzy Komunalnych we Wrocławiu (dalej: „Dyrektor”). Skarga która pomimo upływu terminu

ustawowego do dnia złożenia przedmiotowej skargi nie wyjaśniła sprawy i nie udzieliła odpowiedzi na skargę Skarżącej z dnia 16.07.br. na kierownika Cmentarza Osobowickiego.

Uzasadniając skargę Skarżąca wyjaśniła, iż w lutym br. pochowała ojca na cmentarzu osobowickim. Po upływie ok. 2 miesięcy grób zaczął się zapadać. Początkowo Skarżąca sama próbowała nadsypać grób piaskiem. Gdy to nie dało skutku zwróciła się do zakładu pogrzebowego, który organizował pochówek. Ten naprawił wadę, jednak grób nadal zapadał się. W ocenie firmy pogrzebowej w takich okolicznościach obowiązek naprawy grobu spoczywa na Administracji cmentarza. Skarżąca próbowała rozwiązać problem z administracją cmentarza, jednak kierownik mimo wielokrotnych prób kontaktu skarżącej i jej rodziny nie znalazł dla nich czasu, mimo, że na jedno ze spotkań osobiście zapraszał.

Odpowiedzi na skargę udzieliła Dyrektor Zarządu Cmentarzy Komunalnych we Wrocławiu pismem z dnia 26 sierpnia br.

Wyjaśniła w niej, iż w zakresie formalnym dotyczącym niedotrzymania terminu udzielenia odpowiedzi na skargę złożoną na kierownika Cmentarza Osobowickiego w sprawie naprawy grobu ojca Skarżącej, kilkudniowe opóźnienie w rozpatrzeniu sprawy związane było z przebywaniem na prawie czterotygodniowym (od 25.07. do 16.08. br.) urlopie zagranicznym kierownika cmentarza - pracownika, którego skarga dotyczyła, od którego można było uzyskać stosowne wyjaśnienia niezwłocznie po jego powrocie do pracy tj. w dniu 19.08. br. Natomiast niepoinformowanie Skarżącej o ewentualnym przesunięciu terminu rozpatrzenia sprawy wyniknęło z choroby pracownika prowadzącego sprawę.

Ustosunkowując się do merytorycznej kwestii skargi Dyrektor wyjaśniła, iż stanowisko, uznające roszczenia Skarżącej za niezasadne, przedstawione zostało w odpowiedzi skierowanej do Skarżącej w dniu 20 sierpnia br. Zgodnie z przedmiotowym pismem, miejsce tradycyjnego pochówku zmarłego ojca Skarżącej zapada się ewidentnie w obrysie wykopu wykonanego pod Jego grób. Ponieważ w otoczeniu tej mogiły podobne zjawiska nie występują, przyczynami takiej sytuacji mogą być tylko czynniki związane z wadliwym sposobem wykonania prac przy grobie: zbyt słabe zagęszczenie gruntu przy jego zasypaniu, za wczesne usunięcie rezerwy ziemi, która powinna zostać ukształtowana i pozostawiona na grobie w formie kopczyka usypanego przy pochówku, co kolidowało z ustawianiem tymczasowego drewnianego nagrobka tzw. ramki w dniu pogrzebu lub inne naturalne zjawiska charakterystyczne dla zachowania się świeżego grobu, w szczególności wykonywanego w okresie zimowym (mocniejsza sedymentacja gruntu).

W ocenie Dyrektora, żadne z tych okoliczności nie wynikają z ewentualnych zaniedbań lub niedopełnienia obowiązków przez zarządcę cmentarza, za które Zarząd Cmentarzy Komunalnych ponosi odpowiedzialność.

Pochówku zmarłego dokonywał zakład pogrzebowy w ramach zamówionej przez skarżącą usługi. Podobnie na zlecenie Skarżącej ustawiona została na świeżo zasypanym grobie drewniana ramka.

Zarząd Cmentarzy Komunalnych udostępnia jedynie miejsca pochówku i utrzymuje części wspólne cmentarzy. Nie wykonuje żadnych prac związanych z opieką nad grobami udostępnionymi ich dysponentom. W świetle powyższego naprawa zapadającego się grobu winna być wykonana bądź w ramach rękojmi przez zakład pogrzebowy, firmę ustawiającą tymczasowy nagrobek lub przez opiekunów grobu, poprzez zlecenie tych prac innemu, legalnie działającemu u na cmentarzu podmiotowi, bądź we własnym zakresie. Zarząd Cmentarzy Komunalnych udostępnia do tego celu ziemię zgromadzoną stale w rejonach bram cmentarza przy polach: 149 (płn. kraniec cmentarza) i 91S (wjazd na poligon). Aktualnie dostępna jest również ziemia wysypana w płn./zach. narożniku pola 52, najbliższej miejsca pochówku ojca Skarżącej. Skarżąca była informowana przez upoważnione do tego biuro cmentarza o zasadach, co do odpowiedzialności za naprawę zapadniętego grobu.

Mając na uwadze powyższe Komisja uznała skargę za bezzasadną i **w wyniku głosowania (za- 5, przeciw- 0, wstrzymało się – 0 radnych) jednogłośnie postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

III. Rozpatrzenie wniosku o zmianę uchwały nr XLVII/1094/17 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 19 października 2017 r. w sprawie ustalenia cen za usługi przewozowe świadczone środkami lokalnego transportu zbiorowego organizowanego przez Gminę Wrocław oraz sposobu ustalania wysokości opłaty dodatkowej i manipulacyjnej - druk nr 341/19

Zreferował: Zastępca Dyrektora Departamentu Infrastruktury i Transportu,

Wnioskiem z dnia 1 lipca 2019r. (data wpływu 03.07.) *Wyłącza się jawność niniejszego punktu w zakresie nazwy podmiotu występującego z wnioskiem. Szczególna ochrona podmiotów składających skargę do Rady Miejskiej Wrocławia, wynika z postanowień art. 225 § 1 Kpa, stanowiącego, że nikt nie może być narażony na jakikolwiek uszczerbek lub zarzut z powodu złożenia skargi jeżeli działał w granicach prawem dozwolonym.* (dalej: „Wnioskodawca”) zaproponowało rozważenie zmiany uchwały Rady Miejskiej Wrocławia o nr XLVII/1094/17 z dnia 19 października 2017 r., w sprawie ustalenia cen za usługi przewozowe świadczone środkami lokalnego transportu zbiorowego organizowanego przez Gminę Wrocław oraz sposobu

ustalania wysokości opłaty dodatkowej i manipulacyjnej w zakresie przepisu dotyczącego uprawnień do bezpłatnych przejazdów dla osób głuchych. Zdaniem wnioskodawcy aktualnie z ulgi korzystają „osoby głuche i głuchonieme z umiarkowanym stopniem niepełnosprawności na podstawie legitymacji Polskiego Związku Głuchych”. Tymczasem taki zapis stanowi formę dyskryminacji innych organizacji pozarządowych aniżeli Polski Związek Głuchych, zrzeszających takie osoby. Wnioskodawca postuluje także zastąpienie określenia „Głuchoniemi” (wybrzmiewającego pejoratywnie) zwrotem „osoby głuche”.

Odpowiedzi na skargi udzielił, pismem z dnia 16 lipca 2019r. Dyrektor Departamentu Infrastruktury Urzędu Miejskiego Wrocławia (dalej: „Dyrektor”). Wyjaśnił w nim, iż w zakresie przepisu dotyczącego uprawnień do bezpłatnych przejazdów dla osób głuchych, zgodnie z §4 ust. 2 pkt. 8 ww. uchwały wśród osób uprawnionych do korzystania z bezpłatnych przejazdów wskazane są cyt. „8) osoby głuche i głuchonieme z umiarkowanym stopniem niepełnosprawności;”. Przedmiotowa uchwała nie określa zatem, jak wskazuje Wnioskodawca, iż dokumentem potwierdzającym ww. uprawnienie jest legitymacja Polskiego Związku Głuchych.

Ponadto Dyrektor wskazał, iż zgodnie z art. § 4 ust. 7 ww. aktu „dowodami potwierdzającymi posiadanie uprawnień opisanych w ust. 2 są dokumenty wydane przez instytucje, urzędy i organy właściwe do potwierdzania tych uprawnień”, zatem osoby głuche mogą korzystać z ulg w komunikacji miejskiej na podstawie wszystkich dokumentów, które prawnie potwierdzają wskazaną w przedmiotowej uchwale niepełnosprawność.

Odnosząc się do wniosku o wykreślenie określenia „osób głuchoniemych”, jako pejoratywnego, należy zaznaczyć, iż ujęcie jako uprawnionych do ulg w komunikacji miejskiej „osób głuchych i głuchoniemych” funkcjonuje w ramach prawa miejscowego Wrocławia od 2008 r. tj. od czasu uchwalenia uchwały nr XXI/682/08 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 15 maja 2008 r. zmieniającej uchwałę nr VIII/275/99 z dnia 23 kwietnia 1999 r., w sprawie zasad odpłatności za usługi przewozowe świadczone środkami lokalnego transportu zbiorowego. Mając na celu potwierdzenie przyznanych ww. aktem uprawnień, jak również ograniczenie ryzyka „zabrania” ich jakiejś grupie osób, w uchwale Nr XLVII/1094/17 z dnia 19 października 2017 r., określenie przedmiotowej grupy osób posiadających ulgi do bezpłatnych przejazdów zostało określone w taki sam sposób (co nie spotkało się z uwagami Powiatowego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności we Wrocławiu lub Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w ramach konsultacji projektu aktu), z doprecyzowaniem wynikającym z opinii Powiatowego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności, iż chodzi o osoby umiarkowanie niepełnosprawne.

Mając na uwadze powyższe, wniosek w części dotyczącej wykreślenia wskazania „legitymacji Polskiego Związku Głuchych”, jako dokumentu potwierdzającego uprawnienia do ulg w komunikacji należy uznać jako bezprzedmiotowy, natomiast w części dotyczącej wykreślenia określenia „osób głuchoniemych” jako określenia negatywnego wskazuję, iż zmiana ta jest możliwa, jednak wymagałaby redefinicji przedmiotowego kręgu osób uprawnionych do bezpłatnych przejazdów.

Wbrew twierdzeniom Wnioskodawcy proponowana zmiana uchwały nie stworzy nowych uprawnień, a aktualna nie jest sprzeczna z art. 34 Konstytucji RP.

Mając na uwadze powyższe Komisja **w wyniku głosowania (za- 5, przeciw- 0, wstrzymało się - 0 radnych) jednogłośnie postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wniosku.**

Ad IV. Komisja bez uwag przyjęła protokół nr 7 z poprzedniego posiedzenia.

Ad. V. Wolnych wniosków nie zgłoszono.

Na tym posiedzenie zakończono.

Czesław Cypul
Przewodniczący Komisji

Protokół sporządziła:
Barbara Grosel